

Afmagts Lidenskab gav hun sig til at grunde over denne fremmede Mand, der var bleven hendes Skæbne. Egentlig kendte hun ham jo slet ikke. Hvad andet vidste hun om ham end det højst upaalidelige, som Ivan og Onkel Heinrich og han selv havde fortalt? Hvad skjulte hans Fortid? Hvorover dækkede det mørke, kolde Had til Hjem og Slægt, som han hin Dag i Skoven havde aabenbaret hende?...

Ofte i disse Dage følte hun Trang til at tale med nogen af hans Familie for at faa Lys over alt dette uopklarede i Pers Forhold, som nu mere end noget skræmmede og ydmygede hende, og som hans egne utroværdige Fortællinger blot gjorde bestandig dunklere. Hun vidste, at en af hans Brødre, der var Jurist, havde Ansættelse paa et offentligt Kontor et Sted i København; Per havde selv for faa Dage siden talt om, at han havde truffet ham paa Gaden og da i Samtalens Løb meddelt ham sin Forlovelse. Hos ham — tænkte hun — vilde hun sikkert kunne faa Svar paa sine Spørgsmaal; og da Per nu atter gjorde sig usynlig et Par Dage, besluttede hun en søvnløs Nat, at nu vilde hun gøre Alvor af det og opsøge Broderen.

Straks den næste Formiddag tog hun ind til Byen.

Det Kontor for Fængselsvæsenet, hvori Eberhardt Sidenius nylig havde faaet Ansættelse og